

Rolnummers 357-359-360

Arrest nr. 78/92
van 17 december 1992

A R R E S T

In zake : de beroepen tot gedeeltelijke vernietiging van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, ingesteld door :

- het Vlaams Artsensyndicaat, v.z.w. (rolnummer 357)
- de Vlaamse Dierenartsenvereniging, v.z.w. (rolnummer 359)
- het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van geneesheren-specialisten (rolnummer 360).

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de waarnemende voorzitters F. Debaedts en D. André, en de rechters L. De Grève, L.P. Suetens, M. Melchior, P. Martens en Y. de Wasseige, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van waarnemend voorzitter F. Debaedts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp

Bij afzonderlijke verzoekschriften van 6 januari 1992, aan het Hof verzonden bij ter post aangetekende brief van dezelfde datum, is door het Vlaams Artsensyndicaat, v.z.w., met maatschappelijke zetel te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijcklaan 80, en het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van geneesheren-specialisten, met maatschappelijke zetel te 1050 Brussel, Kroonlaan 20, beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 7, 8, 14, 19, 15°, 20, 23, 15°, 24, 3°, 26, a), 4°, 26, b), 5°, 27, 14°, 28, 14°, 29, 6°, 32, 38, 49, 3° en 4°, 56, 131, 194, 195, 7°, 202, 4° en 8°, van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap.

Die zaken zijn ingeschreven onder de nummers 357 en 360 van de rol.

Bij verzoekschrift van 6 januari 1992, aan het Hof verzonden bij ter post aangetekende brief van dezelfde datum, is door de Vlaamse Dierenartsenvereniging, v.z.w., met maatschappelijke zetel te 1060 Brussel, Fonsnylaan 41, beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 7, 8, 14, 19, 17°, 20, 26, a), 6°, 27, 16°, 32, 38, 49, 3°, 56, 131, 194, 195, 7°, 202, 4° en 24°, van hetzelfde decreet.

Die zaak is ingeschreven onder nummer 359 van de rol.

Bij zijn voormeld verzoekschrift van 6 januari 1992 had het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van geneesheren-specialisten ook een vordering tot schorsing ingesteld van de decreetsbepalingen waarvan het de vernietiging vraagt. Bij arrest nr. 9/92 van 11 februari 1992 (*Belgisch Staatsblad* van 31 maart 1992) heeft het Hof die vordering tot schorsing verworpen.

II. De rechtspleging

A. De zaak met rolnummer 357

Bij beschikking van 7 januari 1992 heeft de voorzitter in functie de leden van de zetel van het Hof aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers L.P. Suetens en P. Martens hebben op 8 januari 1992 geoordeeld dat er geen toepassing diende te worden gemaakt van de artikelen 71 en 72 van de organieke wet.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 18 januari 1992.

Van het beroep is conform artikel 76, § 4, van de organieke wet kennisgeving gedaan bij ter post aangetekende brieven van 20 januari 1992.

De Vlaamse Executieve en de Franse Gemeenschapsexecutieve hebben op respectievelijk 4 en 6 maart 1992 een memorie ingediend.

B. De zaak met rolnummer 359

Bij beschikking van 7 januari 1992 heeft de voorzitter in functie de leden van de zetel van het Hof aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers K. Blanckaert en M. Melchior hebben op 13 januari 1992 geoordeeld dat er geen toepassing diende te worden gemaakt van de artikelen 71 en 72 van de organieke wet.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 18 januari 1992.

Van het beroep is conform artikel 76, § 4, van de organieke wet kennisgeving gedaan bij ter post aangetekende brieven van 21 januari 1992.

De Vlaamse Executieve en de Franse Gemeenschapsexecutieve hebben op respectievelijk 4 en 6 maart 1992 een memorie ingediend.

C. De zaak met rolnummer 360

Bij beschikking van 7 januari 1992 heeft de voorzitter in functie de leden van de zetel van het Hof aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers L. De Grève en J. Wathelet hebben geoordeeld dat er geen toepassing diende te worden gemaakt van de artikelen 71 en 72 van de organieke wet.

Van het beroep is conform artikel 76, § 4, van de organieke wet kennisgeving gedaan bij ter post aangetekende brieven van 15 januari 1992.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 18 januari 1992.

De Vlaamse Executieve en de Franse Gemeenschapsexecutieve hebben op respectievelijk 27 februari 1992 en 2 maart 1992 een memorie ingediend.

D. De samengevoegde zaken met rolnummers 357, 359 en 360

Bij beschikking van 24 maart 1992 heeft het Hof de zaken met rolnummers 357, 359 en 360 samengevoegd.

Van voormelde memories is kennisgeving gedaan conform artikel 89 van de organieke wet bij ter post aangetekende brieven van 7 april 1992.

Verzoekende partijen hebben op 11 mei 1992 een memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 18 juni 1992 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 6 januari 1993.

Bij beschikking van 1 oktober 1992 heeft het Hof, onder voorzitterschap van rechter F. Debaedts ter vervanging van voorzitter J. Delva, wettig verhinderd, beslist dat de zaak in gereedheid is en de dag van de terechtzitting bepaald op 29 oktober 1992.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij ter post aangetekende brieven van 1 oktober 1992.

Bij beschikking van 29 oktober 1992 heeft de voorzitter in functie, overwegende dat voorzitter J. Wathélet wettig verhinderd is gelet op de nabijheid van zijn ambtsneerlegging en hij wordt vervangen door rechter D. André conform artikel 56, vierde lid, *in fine*, van de organieke wet, de zetel aangevuld met rechter Y. de Wasseige, daar rechter D. André reeds lid was van de zetel.

Ter terechtzitting van 29 oktober 1992 :

- zijn verschenen :

. Mr. J. Ghysels, advocaat bij de balie te Brussel, voor verzoekende partijen;

. J. Defever en T. Keuleers, ambtenaren bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Jozef II-straat 30, 1040 Brussel;

. Mr. L. Cambier, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Franse Gemeenschapsexecutieve, Kunstlaan 19 AD, 1040 Brussel;

- hebben de rechters-verslaggevers L.P. Suetens en P. Martens verslag uitgebracht;

- zijn voornoemde advocaten en J. Defever gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 62 en volgende van voormelde wet op het Arbitragehof, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

III. De inhoud van de bestreden bepalingen

Artikel 7 van het decreet van 12 juni 1991 bepaalt dat elke academische opleiding wordt ingedeeld in twee cycli. De opleidingen behorend tot de eerste cyclus worden bekrachtigd met één van de academische graden van kandidaat. De opleidingen behorend tot de tweede cyclus worden bekrachtigd met één van de daarin genoemde academische graden, waaronder de graad van arts en dierenarts.

Artikel 8 heeft betrekking op de voortgezette academische opleidingen, waaronder de doctoraatsopleiding. Volgens die bepaling is een doctoraatsopleiding een voortgezette academische opleiding gericht op de voorbereiding van een doctoraatsproefschrift. De doctoraatsopleiding wordt bekrachtigd met een getuigschrift. Het doctoraat op proefschrift wordt bekrachtigd met één van de academische graden van « doctor ».

Artikel 14 regelt de duur van de academische opleidingscycli en bepaalt onder meer dat de opleidingscyclus van kandidaat-arts, kandidaat-dierenarts en dierenarts drie studiejaren omvat en de opleidingscyclus van arts vier studiejaren.

Artikel 19 bepaalt welke academische opleidingen de universiteiten kunnen aanbieden en welke daarop betrekking hebbende academische graden kunnen worden verleend.

Artikel 20 heeft betrekking op de uitvoering van het decreet en belast de Executieve onder meer met de coördinatie, uniformisatie en groepering van de academische opleidingen.

De artikelen 23, 24, 26, 27, 28 en 29 bepalen de academische opleidingen en de daarmee verband houdende academische graden die in de verschillende studiegebieden kunnen aangeboden worden door de onderscheiden universiteiten, waaronder de academische opleidingen en de studiegebieden geneeskunde of diergeneeskunde, waarvoor de graden van kandidaat-arts, arts, kandidaat-dierenarts of dierenarts kunnen worden verleend.

Artikel 32 bepaalt onder welke voorwaarden de universiteiten doctoraatsopleidingen kunnen aanbieden en de academische graden van « doctor » verlenen in of over de studiegebieden of delen van studiegebieden heen waarvoor zij krachtens het decreet academische opleidingen kunnen aanbieden.

Artikel 38 stelt dat voor de inschrijving in een doctoraatsopleiding het bezit van een diploma van een academische opleiding van de tweede cyclus dat krachtens een beslissing van het universiteitsbestuur toelating verleent tot die opleiding, als toelatingsvoorwaarde geldt. Dat artikel bepaalt eveneens dat het universiteitsbestuur de inschrijving voor een doctoraatsopleiding afhankelijk kan maken van het geslaagd zijn voor een toelatingsexamen.

Artikel 49 heeft betrekking op de studieduur en bepaalt onder meer dat niemand tot het eindexamen voor het behalen van een academische graad wordt toegelaten zo hij aan zijn studies niet de volgende tijd heeft besteed : « (...) 3° ten minste drie academiejaren voor de academische graden van kandidaat-dierenarts, kandidaat-arts, ... dierenarts (...) 4° ten minste vier academiejaren voor de academische graad van arts ».

Artikel 56 bepaalt dat de academische graad van doctor kan worden behaald na de openbare verdediging van een proefschrift en bepaalt de voorwaarden voor de toegang tot de verdediging.

Artikel 131 bevat een indeling van de academische opleidingen, waaronder de opleidingen tot kandidaat-dierenarts, kandidaat-arts, dierenarts en arts, in financieringsgroepen.

De artikelen 194, 195, 7°, en 202, 4°, 8°, 24°, zijn opheffings- en overgangsbepalingen.

Uit de door verzoekers aangevoerde middelen blijkt dat ze de hierboven genoemde artikelen niet in al hun bepalingen aanvechten doch slechts in zoverre die bepalingen tot gevolg hebben dat de bestaande academische graden van « doctor in de genees-, heel- en verloskunde » en « doctor in de veeartsenijkunde of in de diergeneeskunde » worden gewijzigd in « arts », respectievelijk « dierenarts » en de academische graad van « doctor » voortaan wordt voorbehouden aan degenen die een speciale doctoraatsopleiding hebben gevolgd en een proefschrift in het openbaar hebben verdedigd.

IV. *In rechte*

Over de ontvankelijkheid van de tussenkomst van de Franse Gemeenschap

A.1. In de drie zaken werd een memorie van tussenkomst ingediend door « de Franse Gemeenschap, vertegenwoordigd door haar Executieve in de persoon van haar Minister van Hoger Onderwijs, Wetenschappelijk Onderzoek en Internationale Betrekkingen ». De verzoekers betwisten de ontvankelijkheid van de tussenkomst van de Franse Gemeenschap.

Volgens de verzoekers duidt artikel 85 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 « nominatief en limitatief de mogelijke institutionele tussenkomende partijen aan »; daartoe behoort de Franse Gemeenschap niet, enkel de Executieve als dusdanig. Het feit dat de Executieve als orgaan van de Franse Gemeenschap is opgetreden overeenkomstig artikel 82 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 kan die onregelmatigheid, aldus de verzoekers, niet dekken, omdat de Executieve op grond van de laatstgenoemde bepaling optreedt als orgaan van de rechtspersoon, zijnde de Franse Gemeenschap, en niet het eigen recht uitoefent dat haar door de organieke wet op het Arbitragehof is toegekend. De verzoeken tot tussenkomst zouden derhalve niet-ontvankelijk zijn en de memories zouden uit de debatten moeten worden geweerd.

B.1. Uit de bedoelde memories blijkt dat zij zijn ingediend met toepassing van artikel 85 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, in antwoord op de kennisgeving van de ingestelde beroepen aan de Franse Gemeenschapsexecutieve, die door de griffie van het Hof werd verricht met toepassing van artikel 76, § 4, van dezelfde wet.

Al is het zo dat in de aanhef van de memories vermeld is dat de Franse Gemeenschap optreedt, vertegenwoordigd door haar Executieve, toch blijkt uit de bijgevoegde stukken dat die memories werden opgemaakt en ingediend op grond van een beslissing van de Executieve, die te dien einde een uitvoeringsopdracht heeft gegeven aan haar Minister van Hoger Onderwijs, Wetenschappelijk Onderzoek en Internationale Betrekkingen.

De memories dienen derhalve als ontvankelijk te worden beschouwd.

Over de ontvankelijkheid van de beroepen in de zaken 357 en 359

A.2.1. De Franse Gemeenschap werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid van de beroepen op.

Daar beide verzoekende partijen een v.z.w. zijn, moeten ze niet enkel doen blijken van het rechtens vereiste belang maar tevens aantonen dat zij overeenkomstig de wet van 27 juni 1921, ieder jaar hun bijgewerkte ledenlijst neerleggen op de griffie van de burgerlijke rechtbank. Indien aan die voorwaarde niet is voldaan, hebben ze geen rechtspersoonlijkheid en is hun beroep niet ontvankelijk, aldus de Franse Gemeenschap.

A.2.2. De verzoekende partijen repliceren daarop dat de Franse Gemeenschap, door te eisen dat verzoekers

het bewijs van de naleving van die verplichting zouden leveren, de openbaarheidsregels van de wet van 27 juni 1921 omkeert. De stukken die aan openbaarheid onderworpen zijn, moeten precies ter griffie worden neergelegd, omdat de dossiers daar voor eenieder ter inzage zijn. Overigens leven de verzoekers die verplichting stipt na.

B.2. Ter terechtzitting heeft de raadsman van de Franse Gemeenschapsexecutieve verklaard af te zien van de opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid.

Over de ontvankelijkheid van de beroepen tot vernietiging

A.3.1. Volgens de Vlaamse Executieve zijn de beroepen tot vernietiging niet ontvankelijk omdat de verzoekende partijen niet doen blijken van het rechtens vereiste belang. De verzoekende partijen, die allen rechtspersonen zijn, tonen immers niet aan waarin hun belang bestaat om de genoemde bepalingen van het decreet te bestrijden. Zij zijn belangenverenigingen voor afgestudeerde geneesheren, dierenartsen en geneesheren-specialisten, terwijl de bestreden bepalingen enkel gelden voor in de toekomst afstuderende geneesheren, dierenartsen en geneesheren-specialisten.

A.3.2. De verzoekende partijen antwoorden dat hun belang duidelijk blijkt uit de overgelegde statuten; wat specifiek de verzoekende partij in de zaak met rolnummer 360 betreft, is het belang door het Hof aanvaard in het arrest nr. 9/92 van 11 februari 1992.

B.3.1. De verzoekende partij in de zaak met rolnummer 357, het Vlaams Artsensyndicaat, en de verzoekende partij in de zaak met rolnummer 359, de Vlaamse Dierenartsenvereniging, zijn beide verenigingen zonder winstbejag.

B.3.2. Opdat het beroep ingesteld door een vereniging zonder winstoogmerk, die zich op een collectief belang beroept, ontvankelijk zou zijn voor het Hof, is vereist dat het maatschappelijk doel van de vereniging van bijzondere aard is en derhalve onderscheiden van het algemeen belang; dat de bestreden norm aan dit doel afbreuk doet; dat dit maatschappelijk doel ook werkelijk wordt nagestreefd, wat moet blijken uit de concrete activiteiten van de vereniging; dat de vereniging blijkt geeft van een duurzame werking, zowel in het heden als in het verleden en dat het collectief belang niet beperkt is tot de individuele belangen van de leden.

B.3.3. De bestreden bepalingen strekken ertoe dat met ingang van het academiejaar 1995-1996, respectievelijk 1994-1995, de academische graad van « doctor in de genees-, heel- en verloskunde », die behaald wordt na zeven jaar studie, respectievelijk die van « doctor in de veeartsenijkunde of in de diergeneeskunde », die behaald wordt na zes jaar studie, vervangen worden door de academische graden van « arts » en « dierenarts ».

De bestreden bepalingen zijn dus niet van toepassing op reeds afgestudeerde geneesheren of dierenartsen.

B.3.4. Uit de statuten van de verzoekende partijen blijkt dat hun maatschappelijk doel niet slechts de belangenverdediging van de aangesloten leden omvat, maar tevens de verdediging van het beroep van geneesheer, respectievelijk van dierenarts, in ruimere zin.

De bestreden bepalingen kunnen geacht worden de beroepsbelangen van de geneesheren, respectievelijk van de dierenartsen, rechtstreeks en ongunstig te kunnen raken.

Voor het overige is ook aan de andere vereisten vermeld onder B.3.2 voldaan.

De verzoekende partijen in de zaken met rolnummers 357 en 359 doen blijken van het rechtens vereiste belang.

B.3.5. Ook de verzoekende partij in de zaak met rolnummer 360, het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van geneesheren-specialisten, doet blijken van het rechtens vereiste belang, vermits de wijziging van de academische graden die de bestreden decreetsbepalingen doorvoeren van die aard is dat zij de toegang tot de specialisatieopleidingen en dus de toegang tot het beroep van geneesheer-specialist kan beïnvloeden, waardoor ook de gemeenschappelijke belangen van de beroepsgroep als zodanig zouden kunnen worden geraakt.

De verzoekende partij in de zaak met rolnummer 360 doet eveneens blijken van het rechtens vereiste belang.

Over de grond van de zaak

De verzoekende partijen voeren twee middelen aan ter ondersteuning van het beroep tot vernietiging.

Over het eerste middel

A.4.1. In het eerste middel betoogt de verzoekende partij in de zaak met rolnummer 357 dat de bestreden bepalingen een schending inhouden van de artikelen 59*bis*, § 2, en 107*quater* van de Grondwet, artikel 5, § 1, I, 1°, a, en artikel 6, § 1, VI, derde en vierde lid, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, zoals gewijzigd bij de bijzondere wet van 8 augustus 1988.

A.4.2. In hoofdorde betoogt de verzoekende partij dat de benaming en het vaststellen van een academische graad niet behoren tot de onderwijsbevoegdheid, maar een economische aangelegenheid zijn, enerzijds, en betrekking hebben op de uitoefening van de geneeskunde, anderzijds.

Op grond van hun bevoegdheid inzake onderwijs kunnen de Gemeenschappen de inhoudelijke organisatie van het universitair onderwijs regelen, doch niet de toegang tot ambten en beroepen. De regels omtrent de toegang tot een beroep vormen een aparte aangelegenheid die op de economie en meer specifiek op vestigingsvoorwaarden betrekking heeft en aan de bevoegdheid van de Gemeenschappen en de Gewesten is onttrokken. De verzoekende partij wijst in dat verband op de rechtspraak van het Hof inzake vestigingsvoorwaarden.

A.4.3. De bestreden bepalingen betreffen volgens de verzoekende partij ook de uitoefening van de geneeskunde, waarvoor de Gemeenschappen evenmin bevoegd zijn. Tot staving van die stelling verwijst de verzoekende partij naar de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Verder wijst de verzoekende partij erop dat overeenkomstig artikel 2 van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967, het monopolie voor de uitoefening van de geneeskunde in België toekomt aan alle houders van het wettelijk diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde, die hun diploma hebben laten viseren en ingeschreven zijn op de lijst van de Orde der geneesheren.

Alleen de nationale wetgever is bevoegd om de titels voor de uitoefening van de geneeskunde vast te stellen, om het wettelijk monopolie om de geneeskunde uit te oefenen, te regelen of te beperken en om speciale bekwaamheidsbewijzen te eisen en erkenningsvoorwaarden vast te leggen. De verzoekende partij onderstreept in dat verband dat de door het bestreden decreet verleende graad van arts de betrokkenen niet toelaat de geneeskunde uit te oefenen. Aan de vereisten van het koninklijk besluit nr. 78 zou slechts zijn voldaan na een doctoraatsopleiding die, zoals verzoekers eerder beschreven, niet voor iedereen openstaat.

A.4.4. De houders van de graad « arts » worden ook uitgesloten van tal van andere functies.

Wat het Europees vlak betreft wijst de verzoekende partij erop dat de uitoefening van de geneeskunde afhankelijk wordt gesteld van het bezit van een erkend diploma en dat het voor België internationaal erkende diploma het « wettelijke diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde » is.

A.4.5. In ondergeschikte orde, voor zover het Hof van oordeel zou zijn dat de academische graden wel deel uitmaken van de onderwijsbevoegdheid, meent de verzoekende partij dat de nationale wetgever bevoegd is op grond van artikel 59*bis*, § 2, 2°, van de Grondwet. Op grond van deze bepaling zijn de Gemeenschappen bevoegd om bij decreet het onderwijs te regelen, met uitsluiting van « ...b) de minimale voorwaarden voor het uitreiken van diploma's ». De verzoekende partij voert aan dat bij de voorbereiding van de genoemde grondwetsbepaling verwezen werd naar het feit dat de gelijke waarde van diploma's meer en meer wordt geregeld door de Europese Gemeenschappen, zodat het in afwachting daarvan onzinnig zou zijn binnen de Belgische Staat de gelijkwaardigheid van de diploma's op de helling te zetten.

Verder stelt de verzoekende partij dat met minimale voorwaarden de voorwaarden worden bedoeld die werkelijk bepalend zijn voor de waarde en de gelijkwaardigheid van de diploma's, waartoe de benaming van het diploma of de graad zeker behoort. Onder verwijzing naar de parlementaire voorbereiding van artikel 59*bis*, § 2, van de Grondwet, en naar de rechtsleer, betoogt de verzoekende partij ook dat met « diploma's » uiteraard en zelfs vooral de academische graden worden bedoeld. Voor de geneeskundige opleiding behoort de benaming van de behaalde graad tot de minimumvoorwaarden die uniform dienen te zijn voor het hele land. Het komt dan ook niet aan de Vlaamse Gemeenschap toe om de graad die verleend wordt na het beëindigen van een zevenjarige opleiding in de geneeskunde, eenzijdig te wijzigen in « arts », aldus de verzoekende partij.

A.4.6. Het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 359 is ingediend door de Vlaamse Dierenartsenvereniging, v.z.w.

De middelen die worden aangevoerd ten ondersteuning van het beroep tot vernietiging zijn nagenoeg identiek aan de middelen ontwikkeld in de zaak met rolnummer 357 zodat die argumentatie hier als herhaald mag worden beschouwd met dien verstande evenwel dat op volgende specifieke elementen moet worden gewezen.

Voor het behalen van de academische graad van doctor moet men drie cycli doorlopen. Een eerste cyclus van drie jaar leidt tot de academische graad van « kandidaat-dierenarts », een tweede cyclus van drie jaar leidt tot de graad van dierenarts en de graad van doctor tenslotte wordt behaald na de openbare verdediging van een proefschrift.

Terwijl in het eerste middel in de zaak met rolnummer 357 de onbevoegdheid van de decreetgever wordt opgeworpen omdat de bestreden regeling de uitoefening van de geneeskunde betreft, concludeert de verzoekende partij in de zaak met rolnummer 359 om dezelfde redenen tot de onbevoegdheid van de decreetgever omdat de uitoefening van de diergeneeskunde wordt geregeld.

Terwijl in de zaak met rolnummer 357 wordt verwezen naar het wettelijk monopolie voor de uitoefening van de geneeskunde zoals dat volgt uit het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967, verwijst de verzoekende partij in deze zaak naar de wet van 28 augustus 1991 op de uitoefening van de diergeneeskunde.

Volgens de verzoekende partij is de nationale wetgever bevoegd voor het vaststellen van de titels voor de uitoefening van de diergeneeskunde. Op grond van artikel 4 van de wet van 28 augustus 1991 mag niemand de diergeneeskunde beoefenen indien hij geen dierenarts is, en op grond van artikel 1, 1°, van de genoemde wet wordt onder dierenarts verstaan degene die in het bezit is van het wettelijk diploma van doctor in de veeartsenijkunde of in de diergeneeskunde, behaald overeenkomstig de wetgeving op het toekennen van de academische graden en het programma van de universitaire examens.

Wie na zes jaar de academische graad van « dierenarts » behaald heeft, zal volgens de verzoekende partij moeten vaststellen dat die graad hem niet toelaat de diergeneeskunde uit te oefenen. In dat verband laat de verzoekende partij dezelfde bezwaren gelden als de verzoekende partij in de zaak met rolnummer 357.

Wat de gevolgen van het decreet verder betreft, voert de verzoekende partij aan dat de dierenartsen, zoals de artsen, worden uitgesloten van bepaalde ambten, zoals onder meer dierenarts in een slachthuis.

A.4.7. Het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 360 werd ingediend door het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van geneesheren-specialisten.

Het verzoekschrift is nagenoeg identiek aan het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 357.

Bijkomend bevat het eerste middel van het verzoekschrift enkele argumenten die specifiek betrekking hebben op de geneesheren-specialisten. Zo wordt gesteld dat men met de graad van arts wordt uitgesloten voor alle medische specialismen, omdat men voor specialisatie doctor in de geneeskunde moet zijn.

De verzoekende partij wijst er ook op dat in de toelichting bij het decreet wordt gesteld dat de opleiding van geneesheren-specialisten geen specialisatieopleiding is in de zin van het decreet, doch een zaak van uitoefening van de geneeskunde. Met het wijzigen van de academische graden regelt het decreet dan ook duidelijk de uitoefening van de geneeskunde.

Tenslotte voert de verzoekende partij ook aan dat het decreet voor gevolg heeft dat de mogelijkheid om te specialiseren in het kader van de R.I.Z.I.V.-wetgeving ongedaan wordt gemaakt.

A.4.8. Met betrekking tot het eerste onderdeel van het middel meent de Vlaamse Executieve, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, dat de geregelde aangelegenheid behoort tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen inzake onderwijs. Volgens de Executieve is organisatie van het onderwijs, inclusief het academisch onderwijs, aan de Gemeenschappen overgedragen. Die bevoegdheid omvat ook de toekenning van academische graden met inbegrip van de benaming ervan. Dat het bestreden decreet zal moeten leiden tot de aanpassing van nationale wetten en eventueel ook van Europese richtlijnen inzake de wederzijdse erkenning van diploma's doet volgens de Executieve niets af aan de gemeenschapsbevoegdheid terzake. Zo de

nationale wetgever zou nalaten zijn wetgeving aan te passen, is het duidelijk dat hij zich schuldig zou maken aan verzuim en aan inbreuk op het gelijkheidsbeginsel in zoverre de afgestudeerde artsen geen toegang zouden krijgen tot het beroep van geneesheer vanwege het feit dat ze de academische graad van arts hebben en niet die van doctor.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, meent de Executieve dat het decreet niet ingrijpt in de voorwaarden tot uitoefening van het beroep van geneesheer. Er kan geen diploma van arts worden uitgereikt dat niet voldoet aan de opleidingscriteria neergelegd in de Europese richtlijn van 16 juni 1975. De bestreden bepalingen regelen volgens de Executieve niet een beroepstitel maar een academische titel verbonden aan een academische graad. De Executieve herhaalt met betrekking tot het eerste middel nogmaals dat in geen enkel E.E.G.-land het diploma van doctor in de geneeskunde wordt uitgereikt zonder openbare verdediging van een proefschrift.

Met betrekking tot het tweede onderdeel van het eerste middel waarin de verzoekers betogen dat de bestreden regeling valt onder de door de Grondwet aan de nationale wetgever voorbehouden bevoegdheid tot regeling van de « minimale voorwaarden voor het uitreiken van diploma's », repliceert de Executieve dat hiermee de voorwaarden bedoeld zijn die werkelijk bepalend zijn voor de waarde van de diploma's, met name de grote indelingen van het onderwijs in niveaus leidend tot de uitreiking van de diploma's en de minimale globale duur die aan elk van die niveaus moet worden besteed. « Sanctionering en bekrachtiging » van de opleiding die die minimale voorwaarden respecteert, zijn echter een gemeenschapsbevoegdheid. Volgens de Executieve is het niet de benaming van een diploma of graad die doorslaggevend is voor de erkenning van de gelijkwaardigheid doch wel de inhoud en de doelstellingen van het opleidingsprogramma en de cursusduur. Wat de medische opleiding betreft wordt de minimale cursusduur in eerste instantie voorgeschreven door de Europese richtlijn en in tweede instantie door de nationale wet; de inhoud en de doelstellingen van het opleidingsprogramma zijn neergelegd in de Europese richtlijn. Dat bepaalt de gelijkwaardigheid, zodat afgestudeerde artsen geen gelijkwaardigheid van hun diploma van arts dienen aan te vragen in het buitenland om aldaar hun beroep uit te oefenen.

A.4.9. De Franse Gemeenschap betoogt met betrekking tot het eerste middel dat de onderwijsbevoegdheid in principe integraal naar de Gemeenschappen is overgeheveld en de uitzonderingen daarop restrictief moeten worden geïnterpreteerd.

De Gemeenschappen zijn bevoegd voor het vaststellen van academische titels of graden en schenden daardoor niet de bevoegdheid van de nationale wetgever inzake de « minimale voorwaarden voor het uitreiken van diploma's ». Die bevoegdheid van de nationale wetgever betreft niet de diploma's, maar alleen de minimale voorwaarden voor de uitreiking ervan. Het staat de Gemeenschappen vrij die voorwaarden uit te breiden, het studieprogramma en de studieduur te wijzigen en de academische graden die met de studie overeenstemmen te definiëren.

In tegenstelling tot wat de verzoekers beweren, meent de Franse Gemeenschap dat het bestreden decreet geen regeling inhoudt inzake de uitoefening van een beroep. Wanneer de uitoefening van een beroep zoals dat van arts voorbehouden is aan de houders van een wettelijk diploma, dan is het omdat dat diploma vooral een afspiegeling is van een vorming die aan bepaalde eisen voldoet, en niet wegens van de benaming van de academische graad. Het verkrijgen van het visum en de inschrijving bij de Orde - waaraan de bestreden regeling niets wijzigt - zijn formaliteiten waarmede kan worden nagegaan of het studieprogramma op grond waarvan het diploma werd uitgereikt, aan de wettelijke eisen voldoet, en of de gediplomeerde de vereiste vorming en bekwaamheid bezit om het beroep uit te oefenen.

De Franse Gemeenschap wijst in dat verband naar het Gerechtelijk Wetboek, dat voor de toegang tot het beroep van advocaat of magistraat een diploma van « doctor in de rechten » vereist, doch niet belet dat de licentiaten in de rechten evenzeer die beroepen mogen uitoefenen.

A.4.10. De verzoekende partijen stellen in hun memorie van antwoord in de eerste plaats dat de argumentatie uit het verzoekschrift als herhaald moet worden beschouwd.

Uit de stelling van de Vlaamse Executieve dat de nationale wetgever de wetgeving op de toegang tot het beroep dient aan te passen en dat ook de Europese richtlijnen aan het decreet moeten worden aangepast, leiden de verzoekende partijen af dat de Executieve hiermee toegeeft dat de titel van het diploma bepalend is voor de uitoefening van het beroep. De bewering van de Executieve dat artsen geen gelijkwaardigheid van hun diploma zouden moeten vragen in het buitenland, mist volgens de verzoekers feitelijke grondslag, nu de verschillende

richtlijnen de titels per land hebben vastgelegd.

De nationale wetgever bepaalt de minimale voorwaarden voor de « uitreiking » van diploma's. Aangezien de benaming van het diploma rechtstreeks betrekking heeft op de titel die men kan voeren en bepalend is voor de toegang tot een beroep, gaat het daarbij om minimale voorwaarden voor de uitreiking van diploma's. Overigens vereist de economische unie dat de benamingen in alle gedeelten van het land dezelfde zouden zijn.

De Franse Gemeenschap stelt volgens de verzoekende partijen ook ten onrechte dat het decreet geen weerslag heeft op de uitoefening van het beroep, aangezien de « artsen » geen toegang zullen hebben tot de uitoefening van de geneeskunde en de « dierenartsen » geen toegang zullen hebben tot de uitoefening van de diergeneeskunde. Volgens de stelling van de Franse Gemeenschap zouden de Gemeenschappen diploma's mogen uitreiken die geen toegang geven tot de uitoefening van het beroep waarop de inhoud van het programma gericht is.

Het voorbeeld van de advocaten is volgens de verzoekers slecht gekozen daar de titelwijziging van doctor in de rechten naar licentiaat in de rechten door dezelfde wetgever werd doorgevoerd, zodat terzake de algemene regel geldt dat de recentere wet de vroegere wet opheft. Het Gerechtelijk Wetboek moet dus worden gelezen in het licht van de recentere wet op de academische graden.

Ten deze gaat het om bepalingen die door verschillende wetgevers zijn uitgevaardigd. De stelling van de Franse Gemeenschap is dus dat een decreet een vroegere wet zou kunnen wijzigen in een materie die nationaal gebleven is. De Franse Gemeenschap betwist immers evenmin als de Vlaamse Executieve, dat de voorwaarden voor de uitoefening van een beroep worden vastgelegd door de nationale wetgever.

B.4.1. De bestreden bepalingen zijn opgenomen in hoofdstuk III van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap en meer concreet in die onderdelen van dat hoofdstuk waarin de structuur van het academisch onderwijs, de opleidingsprogramma's en de studieomvang, de organisatie van de academische opleidingen en de voortgezette academische opleidingen, de studieduur en studievoortgang en het verwerven van een academische graad worden geregeld.

De bestreden bepalingen maken deel uit van een regeling die betrekking heeft op het onderwijs en op het universitair onderwijs meer in het bijzonder.

B.4.2. In tegenstelling tot wat de verzoekers betogen, regelen de bestreden bepalingen geen vestigingsvoorwaarden in de zin van artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd bij de bijzondere wet van 8 augustus 1988.

De aldus aan de nationale wetgever toegewezen aangelegenheid inzake vestigingsvoorwaarden sluit onder meer de bevoegdheid in om regels vast te stellen inzake de toegang tot bepaalde beroepen of de oprichting van handelsvestigingen, om

algemene regels of bekwaamheidseisen voor te schrijven in verband met de uitoefening van sommige beroepen en om beroepstitels te beschermen.

In verband met de wetgeving op de academische graden moet een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen onderwijswetgeving, enerzijds, en de regeling van de toegang tot ambten en beroepen, anderzijds. Hoe men een diploma of een academische graad verwerft is een onderwijsaangelegenheid. De toegang tot een beroep afhankelijk stellen van een dergelijk diploma of een dergelijke academische graad, komt neer op het regelen van vestigingsvoorwaarden.

De bestreden bepalingen stellen de voorwaarden vast waaronder bepaalde academische graden kunnen worden verworven. Het verwerven van een academische graad is het resultaat van het met succes beëindigen van een academische opleiding in één van de door het decreet beoogde studiegebieden. Het werkelijke voorwerp van de bestreden bepalingen is derhalve een regeling op het vlak van het onderwijs.

B.4.3. De bestreden bepalingen houden evenmin een regeling in betreffende de «uitoefening van de geneeskunde » of de « uitoefening van de diergeneeskunde ».

Hoewel het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967, dat betrekking heeft op de uitoefening van de geneeskunst, geen omschrijving geeft van wat onder geneeskunde dient te worden verstaan, kan uit artikel 2, § 1, tweede lid, en § 2, derde lid, ervan, waarbij wordt bepaald welke handelingen als onwettige uitoefening van de geneeskunde worden beschouwd, worden afgeleid dat een handeling tot de uitoefening van de geneeskunde behoort wanneer zij tot doel heeft of wordt voorgesteld als doel te hebben, bij een menselijk wezen, onder meer het onderzoeken van de gezondheidstoestand, het opsporen van ziekten en gebreken, het stellen van de diagnose, het instellen of uitvoeren van een behandeling van een fysieke of psychische, werkelijke of vermeende pathologische toestand.

Artikel 3 van de wet van 28 augustus 1991 op de uitoefening van de diergeneeskunde bepaalt dat de uitoefening van de diergeneeskunde bestaat in het uitvoeren van één of meer diergeneeskundige handelingen, en bepaalt verder dat voor de toepassing van de wet diergeneeskundige handelingen zijn :

« 1° het onderzoek van de gezondheidstoestand van het dier met het oog op het stellen van een diagnose en, in voorkomend geval, het afgeven van een getuigschrift terzake; 2° het opsporen van ziekten bij dieren; 3° het stellen van een diagnose, wat inhoudt het zoeken naar de oorzaken van een verstoring van de anatomische structuur of van de fysiologische functies bij het dier; 4° het instellen en uitvoeren van een behandeling; 5° het voorschrijven van geneesmiddelen voor dieren; 6° het heelkundig en tandheelkundig ingrijpen bij dieren; 7° het onderzoek *ante mortem* en *post mortem* van dieren (...); 8° de lijkschouwing van dieren; 9° de embryotransplantatie bij dieren; 10° de euthanasie bij dieren. »

B.4.4. Weliswaar kan het bezitten van een academische graad een uitoefeningsvoorwaarde voor een bepaald beroep uitmaken. Ten deze heeft de wijziging door de decreetgever van de academische graad van doctor in de genees-, heel- en verloskunde in «arts » repercussies op de bestaande regeling inzake de uitoefening van de geneeskunde zoals vervat in het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 en zoals vervat in de regels betreffende de toegang tot de opleiding van geneesheren-specialisten, en heeft de wijziging van de academische graad van «doctor in de veeartsenijkunde of diergeneeskunde » in «dierenarts » repercussies op de wet van 28 augustus 1991 op de uitoefening van de diergeneeskunde, doordat in de bepalingen betreffende de beroepsuitoefeningsvoorwaarden de benaming van de vroegere academische graden wordt gehanteerd. Dat betekent evenwel niet dat de decreetgever beroepsuitoefeningsvoorwaarden in het algemeen of de uitoefening van de geneeskunde of de diergeneeskunde in het bijzonder zou hebben geregeld. De bestreden bepalingen beperken zich tot het regelen van onderwijsaangelegenheden.

B.4.5. Subsidiar betogen de verzoekende partijen dat, indien het Hof zou oordelen dat de bestreden bepalingen een onderwijsaangelegenheid regelen, die bepalingen dan zouden moeten worden geacht te behoren tot de bevoegdheid van de nationale wetgever om de « minimale voorwaarden voor de uitreiking van diploma's » te regelen.

B.4.6. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 59bis, § 2, 2°, van de Grondwet, blijkt dat de grondwetgever met de termen « minimale voorwaarden voor de uitreiking van diploma's » heeft bedoeld « de voorwaarden die werkelijk bepalend zijn voor de waarde en ook de gelijkwaardigheid van de diploma's : dit zijn enkel de grote indelingen van het onderwijs in niveaus, leidend tot de uitreiking van diploma's en eindgetuigschriften, alsook de minimale globale duur die aan elk van die niveaus moet worden besteed » (*Gedr. St.*, Senaat, B.Z. 1988, 100-2/1°, 3; *Gedr. St.*, Kamer, B.Z. 1988, 10/59b-456/4, 26).

Wat de indeling in niveaus betreft, vermeldt de parlementaire voorbereiding dat vijf niveaus moeten worden onderscheiden : het kleuter- en lager onderwijs, het secundair onderwijs, het hoger onderwijs van het korte type, het hoger onderwijs van het lange type, het universitair onderwijs.

De minimale globale duur wordt omschreven als de resultante van het aantal studiejaren, het aantal weken per jaar en het aantal uren per week.

Samenvattend blijkt dus uit de parlementaire voorbereiding van artikel 59bis, § 2, 2°, dat enkel de indeling in niveaus en het bepalen van de globale minimale duur per niveau tot de bevoegdheid van de nationale wetgever behoren.

De bestreden bepalingen doen aan die bevoegdheid geen afbreuk : ze raken noch aan de indeling in niveaus, noch aan de minimumduur per niveau.

De decreetgever is door het aannemen van de bestreden bepalingen, inbegrepen de wijzigingen van de titulatuur van de academische graden, binnen de hem bij artikel 59bis, § 2, 2°, van de Grondwet toegekende bevoegdheid inzake onderwijs gebleven.

Het eerste middel is niet gegrond.

Over het tweede middel

A.5.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet, in samenhang met de economische unie, zoals vastgesteld door of krachtens de wet, en door of krachtens de internationale verdragen (artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd bij de bijzondere wet van 8 augustus 1988), meer bepaald het E.E.G.-Verdrag.

Indien een universiteit een opleiding gericht op een bepaald beroep aanbiedt, en ten aanzien van de opleiding of dat beroep bij of krachtens de wet, het decreet of een Europese richtlijn vereisten zijn gesteld, is de universiteit er volgens de verzoekende partijen minimaal toe gehouden ervoor te zorgen dat diegenen die die opleiding hebben gevolgd in de gelegenheid zijn aan die vereisten te voldoen. Tot die vereisten behoren die welke zijn neergelegd in de richtlijnen van de Raad van de Europese Gemeenschappen, zoals de richtlijn van 16 juni 1975.

De gelijkheid ten aanzien van de uitoefening van het beroep wordt in het gedrang gebracht door het invoeren van onwettige titels en graden.

A.5.2. Volgens de verzoekende partijen is het decreet ook strijdig met het vrije verkeer van studenten dat binnen de Belgische en Europese economische unie dient te worden verzekerd. Het decreet vormt een afschrikking voor buitenlandse studenten, vermits het diploma dat ze verkrijgen niet toelaat de geneeskunde,

respectievelijk de diergeneeskunde, in België uit te oefenen en niet erkend is in het kader van de E.E.G. Vlaamse studenten zullen van hun kant aangespoord worden in het buitenland te studeren. Buitenlandse universiteiten kunnen hun wel de titel van doctor in de geneeskunde, die zij nodig hebben om in België de geneeskunde, of de diergeneeskunde uit te oefenen, verlenen. Met een buitenlands diploma kan men zich bovendien ook beroepen op de Europese richtlijnen.

A.5.3. De Vlaamse Executieve merkt op dat voor zover de verzoekers de Vlaamse Gemeenschap verwijten dat er een verschil bestaat tussen de onderwijswetgeving enerzijds en de regels die de toegang tot het beroep van geneesheer beheersen anderzijds, de Vlaamse Gemeenschap voor dit laatste onbevoegd is. Het is aan de nationale wetgever om de regels voor de toegang tot het beroep aan te passen aan de onderwijsregeling.

A.5.4. De Franse Gemeenschap betoogt dat uit haar weerlegging van het eerste middel blijkt dat het decreet de toegang tot het beroep van arts niet op de helling zet.

Het ontbreken van iedere discriminatie op E.G.-niveau blijkt uit de algemene opzet van het systeem van gelijkwaardigheid van de diploma's dat door de Europese richtlijnen is ingevoerd.

Het is niet zozeer de academische graad als wel het niveau van het onderwijs dat de toegang tot het beroep bepaalt, en dit zowel op nationaal als op Europees niveau. Naar aanleiding van de uitvaardiging van het bestreden decreet moeten de Europese richtlijnen enkel zodanig worden aangepast dat de titel van arts ook wordt vermeld. De Franse Gemeenschap besluit dat het diploma van arts, dat volkomen beantwoordt aan de minimale eisen van de gelijkwaardigheid die in de E.G.-richtlijn zijn bepaald, aan de houders ervan hetzelfde recht geeft om in de E.E.G. de geneeskunde te beoefenen.

A.5.5. In hun memorie van antwoord herhalen de verzoekende partijen dat de afgestudeerden aan de universiteiten van de Vlaamse Gemeenschap niet langer op dezelfde wijze toegang hebben tot de medische beroepen, als de afgestudeerden van de universiteiten van de Franse Gemeenschap. Hetzelfde geldt voor de uitoefening van het beroep in het buitenland.

B.5.1. Hoewel de verzoekers niet precies aangeven in welk opzicht de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet in samenhang met artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd bij de bijzondere wet van 8 augustus 1988, zouden zijn geschonden, kan uit de uiteenzetting van het middel worden afgeleid dat verzoekers een ongelijkheid in behandeling aanklagen tussen, enerzijds, degenen die onder de vroegere wetgeving de academische graad van « doctor in de genees-, heel- en verloskunde » of van « doctor in de veeartsenijkunde of de diergeneeskunde » verwierven en daardoor ook meteen voldeden aan de vereisten gesteld in het kader van de nationale wetgeving en de Europese richtlijnen op de uitoefening van de geneeskunst en de diergeneeskunde en, anderzijds, degenen die op grond van de bestreden bepalingen de academische graad van « arts » of « dierenarts » zullen verwerven, die volgens de verzoekende partijen niet beantwoorden aan de vermelde beroepsuitoefeningsvoorwaarden.

De verzoekers zien ook een discriminatie tussen degenen die onder het toepassingsgebied van het bestreden decreet vallen en zullen afstuderen als « arts » of « dierenarts » en degenen die in Brussel of Wallonië afstuderen als « docteur en médecine » of « docteur en médecine vétérinaire ».

B.5.2. Het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 « betreffende de uitoefening van de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies », bepaalt in artikel 2, § 1 : « Niemand mag de geneeskunde uitoefenen die niet het wettelijk diploma bezit van doctor in de genees-, heel- en verloskunde dat werd behaald in overeenstemming met de wetgeving op het toekennen van de academische graden en het programma van de universitaire examens of die niet wettelijk ervan vrijgesteld is ... ».

B.5.3. De wet van 28 augustus 1991 op de uitoefening van de diergeneeskunde bepaalt in artikel 4 : « Niemand mag de diergeneeskunde uitoefenen indien hij geen dierenarts is » en in artikel 1 : « Voor de toepassing van deze wet verstaat men onder dierenarts : degene die in het bezit is van het wettelijk diploma van doctor in de veeartsenijkunde of in de diergeneeskunde, behaald overeenkomstig de wetgeving op het toekennen van de academische graden en het programma van de universitaire examens of die er wettelijk van vrijgesteld is ».

B.5.4. Uit de door het Hof gestelde motivering in antwoord op het eerste middel blijkt dat de decreetgever op grond van artikel 59*bis*, § 2, 2°, van de Grondwet, bevoegd is om de wetgeving op de academische graden te wijzigen.

B.5.5. De bepalingen van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 en van de wet van 28 augustus 1991 en de regels met betrekking tot de opleiding van geneesheren-specialisten, waar ze nog verwijzen naar de academische graad van « doctor in de genees-, heel- en verloskunde » en het diploma van « doctor in de veeartsenijkunde of de diergeneeskunde », dat behaald werd overeenkomstig de wetgeving op het toekennen van de academische graden, moeten vanaf de inwerkingtreding van de bestreden bepalingen, voor wat de Vlaamse Gemeenschap betreft, zó worden gelezen dat ze ook de academische graad van « arts » en « dierenarts » beogen, die behaald werd in overeenstemming met het aangevochten decreet van 12 juni 1991. Hetzelfde geldt voor de andere regelingen inzake de toegang tot ambten of opleidingen waarin de academische graad van « doctor in de genees-, heel en verloskunde » of « doctor in de veeartsenijkunde of de diergeneeskunde » wordt vereist.

B.5.6. Weliswaar is het vanuit formeel legistiek oogpunt wenselijk dat de terminologie die gehanteerd wordt in de formulering van de beroepsuitoefeningsvoorwaarden expliciet zou worden aangepast aan de wetgeving op het toekennen van de academische graden, maar het is aan de

nationale wetgever dit te doen.

Hetzelfde geldt voor de andere regelingen die door de verzoekers worden aangehaald inzake de toegang tot ambten en beroepen en waarin nog de graad van «doctor in de genees-, heel- en verloskunde » of «doctor in de veeartsenijkunde of de diergeneeskunde » wordt vereist. Ook die aanpassingen kunnen slechts gebeuren door de bevoegde wetgever.

Uit het feit dat die aanpassingen nog niet alle zijn gebeurd, kan niet worden afgeleid dat de decreetgever de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet zou hebben geschonden.

B.5.7. Tenslotte voeren de verzoekers ook aan dat de bestreden bepalingen een verschil in behandeling invoeren tussen, enerzijds, degenen die in Vlaanderen afstuderen en, anderzijds, degenen die in Brussel of Wallonië afstuderen.

Een verschillende behandeling in aangelegenheden waar de Gemeenschappen en de Gewesten over eigen bevoegdheden beschikken, is het mogelijk gevolg van een verschillend beleid, hetgeen voortvloeit uit de autonomie die hun door of krachtens de Grondwet is toegekend, en kan als zodanig niet geacht worden strijdig te zijn met de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet. Die autonomie zou geen inhoud hebben, mocht een verschil in behandeling tussen geadresseerden van regels die in eenzelfde materie aan weerskanten van toepassing zijn, als zodanig geacht worden strijdig te zijn met de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet.

Om die redenen,

Het Hof

verwerpt de beroepen.

Aldus uitgesproken in het Nederlands, het Frans en het Duits, conform artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 17 december 1992.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

L. Potoms

F. Debaedts